

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/310/2018
Identifikačné číslo spisu:	4111205352
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:4111205352.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. Y., rod. J., bytom v Q. - X., T. XXX/X, zastúpenej JUDr. Milošom Kvasňovským, advokátom so sídlom v Bratislave, Dunajská 32, proti žalovaným 1/ P. A., bytom v Q., T. XXX/XX, 2/ H. U., bytom v Q., X. XXX/XX a 3/ Ing. M. A., bytom v Q., T. 652/39, žalované 1/ až 3/ zastúpené JUDr. Svoradom Petruškom, advokátom so sídlom v Nitre, Kupecká 18, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18C/47/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. mája 2013 sp. zn. 5Co/274/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalované 1/ až 3/ nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. júna 2012 č.k. 18C/47/2011-180 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré právni predchodcovia žalovaných nemohli podľa neho vydržať, pretože o žijúcom univerzálnom dedičovi vedeli, nemohli byť dobromyseľní. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalované 1/ až 3/ sú vlastníčkami sporných nehnuteľností. Nehnuteľnosti nadobudol na základe kúpnej zmluvy ich právny predchodca W. A. spolu s J. A., čo bolo preukázané jednak kúpnu zmluvou z roku 1947, ako i dedičským konaním po neb. Y. Y.. Jeho jedinou dedičkou bola sestra D. X., ktorá v rámci dedičského konania predložila kúpnu zmluvu z 10. decembra 1947, a ako dedička požiadala, aby boli dotknuté nehnuteľnosti prepísané priamo na W. A. a W. X., ktorý neskôr svoj podiel odpredal J. A.. Na základe kúpnej zmluvy bolo zapísané vlastnícke právo do pozemkovej knihy. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením pôvodného žalobcu (pozn. dovolacieho súdu: pôvodný žalobca S. Y., nar. X. jC. XXXX, bytom v Q., T. XXX/X, zomrel XX. D. XXXX), že kúpna zmluva z roku 1947 je absolútne neplatný právny úkon, nakoľko spĺňala všetky náležitosti a jej písomná forma bola aj predmetom zápisu do pozemkovej knihy. V čase dedičského konania po Y. Y., neboli známi iní zákonní

dedičia, čo vyplýva z dedičského spisu, dedičstvo nadobudla v dobrej viere v tej dobe jediná známa zákonná dedička D. X.. Poukázal aj na tú skutočnosť, že ak by bola vyhodnotená kúpna zmluva z roku 1947 za neplatnú, právni predchodcovia žalovaných by sa stali oprávnenými držiteľmi nehnuteľností a nadobudli by vlastnícke právo titulom vydržania, ktorú dobromyseľnosť odvodzovali od predmetnej kúpnej zmluvy, nehnuteľnosť užívali zákonom stanovenú dobu od roku 1947, ktorá skončila najneskoršie uplynutím 10 ročnej lehoty počítanej od 1. januára 1951, t.j. k 1. januáru 1961, išlo o spôsobilý predmet vydržania. Vydržacia doba, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 1951 sa v zmysle § 566 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. skončila najneskoršie uplynutím 10 ročnej lehoty počítanej od 1. januára 1951, ak už medzi tým neuplynula skôr. Žalobca sa začal svojho vlastníckeho práva domáhať až podaním žaloby 25. februára 2011. Súd prvej inštancie konštatoval, že ani vypočutí svedkovia nepreukázali, že by sa žalobca svojho vlastníckeho práva už skôr domáhal.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie pôvodného žalobcu rozsudkom z 15. mája 2013 sp. zn. 5Co/247/2012 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Konštatoval, že pôvodnými vlastníkmi nehnuteľností zapísaných pôvodne vo vl. č. XXX ako parc. č. XXX s domom č. XXX a dvorom v ulici J. v Q. boli P. Y. v podiele 2/16 a Y. Y. v podiele 14/16. Y. Y. s rodinou bol v roku 1942 deportovaný za hranice, dňom XX. H. XXXX bol vyhlásený za mŕtveho, potomkov nezanechal, preto pozostalosť po ňom bola povolaná dedič jeho sestra D. X., rod. Y. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že D. X. odpredala nehnuteľnosti kúpnu zmluvou ešte pred ich nadobudnutím v dedičskom konaní, preto tento jej úkon samostatne nevyvolal právne účinky a bol právne usporiadaný v dedičskom konaní po Y. Y. tak, že po odovzdaní dedičstva sa vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam priamo zapísalo na kupujúcich. V čase smrti Y. Y. právna úprava dedenia bola zakotvená v zák. čl. XVI: 1894 o pozostalostnom konaní, podľa ktorého dedič nadobudol dedičstvo smrťou zostaviteľa a z moci zákona bez akéhokoľvek ďalšieho svojho pričinenia. Skoncovanie pozostalostného pokračovania nebolo podľa platného práva na Slovensku prvou podmienkou, aby dedičstvo bolo nadobudnuté. Toto pokračovanie bolo potrebné jedine na to, aby zmena práv, nastúpivšia úmrtím zostaviteľa, bola v záujme zachovania týchto práv súdne usporiadaná. V prípade, ak ku pozostalosti patrila nehnuteľný majetok, potom vzhľadom na udržanie poriadku v pozemkových knihách, bol pozostalostný súd povinný zaviesť pozostalostné pokračovanie z úradnej povinnosti. Odvolací súd poukázal na to, že v celej histórii právnej úpravy ochrany oprávneného dediča bol a je zachovaný rovnaký princíp, a to, že oprávnený dedič, s ktorým sa pri prejednaní pozostalosti nekonalo, môže sa domáhať svojho nároku na dedičstvo v spore proti nepravému dedičovi alebo jeho právnym nástupcom. Pokiaľ už nie je možné vydanie predmetu dedičstva, nastupuje právo na finančné plnenie. Žalobca takúto žalobu nepodal. Žalované 1/ až 3/ nadobudli nehnuteľnosti od dedičky D. X., nemali vedomosť, že môže ísť o nepravú dedičku. Pokiaľ menovaná bola nepravou dedičkou, tretie osoby, na ktoré zdedené nehnuteľnosti previedla, sú chránené akoby ich nadobudli od pravého dediča.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietala porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup konajúcich súdov v občianskom súdnom konaní, ktorého dôsledkom je tiež vecná nesprávnosť rozhodnutí, nakoľko zo žiadnych okolností súd prvej inštancie starostlivo neprihliadol na všetky predložené dôkazy a rovnako rozhodnutia dôkladne a presvedčivo neodôvodnil, kedy rovnako postupoval aj odvolací súd. Namietala nezistenie skutočností pre rozhodnutie, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazov, nesprávne vyhodnotenie skutočností a pod. Poukazuje na to, že samotná strana žalovaných nemá predstavu o tom, akým titulom mala nadobudnúť vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam, pričom už len z tohto dôvodu mal konajúci súd venovať zvýšenú pozornosť riadnemu objasneniu tejto skutočnosti. Žalobkyňa trvá na absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy a nemožnosti vydržania sporných nehnuteľností. Odvolací súd podľa nej svojvoľne a bez riadneho odôvodnenia vyhodnotil dôkazy z predchádzajúceho konania. Nie je podľa žalobkyne objektívne možné, aby nadobúdatelia nemali vedomosť o tom, že predávajúca p. X. je nepravým dedičom, a teda konštatovanie odvolacieho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia je nesprávne. Súd sa podľa nej nevyrovnal s predloženými listinami a zadováženými svedeckými výpoveďami, ktoré v značnom rozsahu nebral ani jeden konajúci súd na zreteľ a bolo prihliadané na také dôkazy, ktoré boli podkladom pre absolútne neplatné právne úkony, ktoré v minulosti žalovanými a ich právnymi predchodcami

uskutočnené. Namieta, že ani jedna otázka, a to otázka absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy a rovnako nemožnosti vydržania sporných nehnuteľností nebola riadne a nespochybniteľne zodpovedaná, v nadväznosti na čo ani nemohla byť dostatočne a zrozumiteľne odôvodnená. Poukázala na nemožnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka a nemožnosť nehnuteľnosť vydržať v dôsledku nesplnenia podmienky dobromyseľnosti, k čomu uviedla rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/222/2007, 5MCdo/12/2011, pričom namietala, že v rámci dokazovania boli vykonané dôkazy a prednesené tvrdenia, s ktorými sa súdy dostatočne nevysporiadali. Odvolací súd sa podľa nej nevyjadril k neplatnosti kúpnej zmluvy a rovnako k zlej viere pri nadobudnutí sporných nehnuteľností právnymi predchodcami žalovaných. K tomu poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo/4/2013, 5Cdo/49/2010 a 6Cdo/78/2011. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalované 1/ až 3/ sa k podanému dovolaniu žalobkyne nevyjadrili.

5. Pôvodný žalobca S. Y., nar. X.. H. XXXX, bytom v Q., T., zomrel XX. D. XXXX a súd prvej inštancie tak uznesením 9. októbra 2017 č.k. 18C/47/2011-368 rozhodol, že v konaní ďalej pokračuje s F. Y., rod. J., nar. XX. decembra XXXX, bytom v Q., T. XXX/X.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú žalobkyňou namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na

konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnomu názoru, i keď vo vzťahu k § 237 ods. 1 OSP dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016); výslovne to však uviedol aj v niektorých rozhodnutiach, v ktorých aplikoval už právnu úpravu dovolania obsiahnutú v CSP (3Cdo/41/2017, 3Cdo 214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Treba dodať, že o tom, aký bol v tej - ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje zo zápisnice o pojednávaní.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia najvyššieho sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

15. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

16. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (rovnako dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (t. j. i výsluch strany ako jeden z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobkyne nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

18. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá - ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah

spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu. Dovolací súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inštancií. Súdny oboch inštancií riadne zistili skutkový stav veci, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

20. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Súdny nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

21. Dovolací súd považuje za potrebné dodať i to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

22. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak ako už dovolací súd vyššie uviedol, tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

23. Pokiaľ dovolateľka v súvislosti s § 420 písm. f/ CSP namietala, že súdy nižšej inštancie pri rozhodovaní zaujali nesprávny právny záver, nakoľko trvá na absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy a nemožnosti vydržania sporných nehnuteľností, treba jej námietky z hľadiska obsahového považovať za námietky netýkajúce sa procesného postupu súdov (v zmysle procedúry prejednávania veci); ide tu o námietky týkajúce sa právneho posúdenia (právných záverov súdov), na ktorom súdy založili svoje rozhodnutia.

23.1. Žalobkyňou vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

24. Pokiaľ žalobkyňa zároveň mienila v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietat' aj neúplne a nesprávne zistenie skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

25. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

26. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

27. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.